

[Janne Normann]

og øvrige ansættelsesvilkår for medarbejderne. Som det er nu, følger statsanstaltens medarbejdere statens lønninger, og dette kan give rekrutteringsproblemer i perioder, hvor der sker en anden lønudvikling for funktionærer ansat i de private forsikringsselskaber.

Jeg vil i den forbindelse spørge finansministeren, om den nye bestyrelse frit kan melde statsanstalten ind i de branche- og arbejdsgiverorganisationer, som findes inden for forsikringserhvervet, eller om det foreliggende lovforslag hindrer dette.

For det tredje påskønner vi den omlægning af statsanstaltens bonusforhold, som vil være en konsekvens af en vedtagelse af lovforslaget. Ved at gå over til en 1-årig bonusperiode i stedet for som det eneste selskab at anvende en 5-årig vil der blive øget gennemsigthed på forsikringsmarkedet, og det kan i hvert fald forbrugerne være tjent med.

Samtidig skal forsikringstilsynet fremover føre tilsyn med statsanstalten, hvor denne opgave i dag varetages af finansministeriet, men i den forbindelse er der en enkelt ting, jeg ikke forstår.

I bemærkningerne til lovforslaget bliver det anført, at overflytningen af tilsynet med statsanstalten nødvendiggør yderligere 3 stillinger, og jeg vil gerne have begrundelsen herfor uddybet. For hvis der kun sker en overflytning af opgaven fra én styrelse til en anden, bør det ikke føre til øgede ansættelser. Der må i dette tilfælde være tale om enten en optrapning af tilsynsvirksomheden eller måske en skjult personaleforøgelse i finansministeriet, idet det frigjorte personale jo fremover kan anvendes til andre opgaver.

I regeringens oprindelige lovkatalog stod statsanstalten over for en mere »rigtig« privatisering end her foreslået. Jeg vil gerne sige, at vi synes, at det forslag, finansministeren nu er kommet med, er betydelig mere tiltalende end den oprindelige tanke, og vi har som sagt en positiv holdning til det.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti ser med sympati på det foreliggende lovforslag, hvorefter statsanstalten for livsforsikring omdannes til et forsikringsselskab, der skal underkastes den almindelige lov om livsforsikringsselskaber, og forsikringstilsynet skal føre tilsynet. Der skal foretages visse ændringer bl.a. i bestyrelser-

ne, således at også de ansatte bliver repræsenteret, og det er ikke kongen, men finansministeren, der skal udnævne. De forsikringstagere, der har tegnet forsikring før vedtagelsen, skal have de samme betingelser som ved tegningen, hvis de har haft større rettigheder. Som nævnt kan statsanstalten ikke helt sidestilles med andre, da en del af personalet er tjenestemandsansat, og det vil medføre store udgifter til eventuel pensionering og ventepenge. Men stillingerne, står der, nedlægges som tjenestemandstillinger ved ledighed, og det kan vi tilslutte os.

Finansministeren (Christophersen):

Jeg vil gerne først sige tak for den meget venlige modtagelse, lovforslaget har fået fra næsten alle sider. Det er måske heller ikke så underligt, for selv om hr. Hahn fremstillede det, som om det var en mærkesag for finansministeren, der nu var opgivet, nemlig privatiseringen, så er sagen måske lidt mindre dramatisk. Den har i virkeligheden en ganske lang historie bag sig, og der er ikke særlig meget partipolitisk i den, hvis jeg må bruge det udtryk.

Vi skal helt tilbage til november 1980, da sagen tager sin begyndelse, for da henvender statsanstalten sig selv til en af mine forgængere, nemlig tidligere finansminister Svend Jakobsen, fordi man allerede på det tidspunkt var opmærksom på, at der var nogle problemer for statsanstalten med at holde fast på kvalificeret personale og få det ansat i det hele taget. Allerede ved den lejlighed drøfter man så, om ikke der skal skabes en friere struktur. Det bliver der givet adgang til, og det arbejder man med i løbet af de to efterfølgende år. Samtidig ved vi, at der kom en offentlig debat, bl.a. på baggrund af rigsrevisionens kritik.

Det førte til, at man i januar 1982, da hr. Heinesen var finansminister, igen fra statsanstaltens egen side tog sagen op over for den daværende regering. Man erkendte nu i fællesskab, at der var en række punkter, hvor der var behov for at gennemføre ændringer. Dels var der behov for at gå fra 5-årige til 1-årige bonusopgørelser, dels ville man gerne ligestille statsanstalten med hensyn til tilsynet, og derfor er det flyttet væk fra finansministeriet. Der var også et ønske om at ændre ledelsesorganernes sammensætning, og ende-